

Salvátor

54

Duben 2020

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Jiné Velikonoce?

Milí bratři a sestry, začíná Svátý týden a my jsme ve zcela jiné situaci než obvykle. Budeme slavit jiné Velikonoce? Nejposvátnější čas liturgického roku nám přece vždy nabízel bohatou liturgickou formu. Skrze ni jsme mohli vstupovat do dramatu Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání, a také do dramatu naší vlastní spásy. Pro kněze, jáhny, ministranty, lektory, varhaníky a zpěváky čas svátků pokaždé představoval největší liturgickou výzvu. (Jak to bylo krásné, když Vojta s Petrem byli ještě bohoslovci. To byly nácviky, a od té doby by se naše liturgie neztratila ani v katedrále.) V tomto roce k nám více promlouvá desáté zastavení křížové cesty, které připomíná svlečení Pána Ježíše ze šatů. Letošní svátky budeme také do velké míry prožívat jako „vysvěcené z jejich liturgických ruch“, byť s rouškou na obličej. V reakci na to se mohou, domnívám se, objevit dva extrémní postoje. První ve smyslu: „Výborně, nebudu muset absolvovat ten kolotoč, rychle do kostela na obřa-

dy, honem domů, uklízet, vařit a péct a zase na adoraci a k Božímu hrobu, a ještě ke všemu jsou ty bohoslužby dlouhé a v kostele je vlezlá zima. Konečně budu mít Velikonoce v klidu!“ Druhý postoj by mohl být vyjádřen asi takto: „Jsme zbaveni svých práv a svobody, ne-

můžeme rádně slavit v kostele a setkat se tak s velikonočním tajemstvím. Jsme jako společenství ustrašení a ustupujeme!“ Možná, alespoň doufám, jsou to extrémní spíš teoretické. Ano, v něčem bude letošní slavení jiné. Nebudou to však jiné Velikonoce! Naopak, máme možnost ještě hlouběji prožít ve svých srdcích drama spásy, drama života a smrti. Víc než kdy jindy si uvědomujeme, že lidské jistoty jsou křehké a bez větší naděje, bez Boha, se hrouťí jako domeček z karet. Zároveň však můžeme ve stínu epidemie více prožít skutečnost, že jsme opravdu zachráněni

k životu věčnému. Všechny velikonoční perikopy k nám budou promlouvat v tomto roce s velkou naléhavostí. Velikonoční evangelium o utrpení, smrti a vzkříšení může pro nás nabýt nového významu a pochopení. Jsme voláni, abychom prožili jiné Velikonoce, víc opravdové, niterné, víc aktuální. Jsme povoláni „vidět Pána“, setkat se s Ním na cestě, dotknout se Jeho ran, být s Ním u stolu v našich srdcích i domovech. Budeme, pokud to půjde, vytvářet liturgické společenství alespoň virtuální formou, i když v omezené míře. Nezanedbatelnou možností, ke které Vás chci znovu povzbudit, je osobní i společná četba Písma a modlitba v rodinách. Třeba na Velký pátek zkuste najít v blízkosti vašeho obydlí kříž a ten uctěte neokázale, ale upřímně.

Bratři a sestry, jsme v Kristu spojeni. Velikonoce budou jiné jen napovrch. Vstupme do nich se srdcem Mariiným, se srdcem Jana i Marie Magdalény.

Myslím na Vás všechny a ze srdce žehnám

otec Jiří.

Za paní Marií Mrkvičkovou

Marie Mrkvičková se narodila 12. 11. 1931 v hájovně ve Slavicích jako prvorozená dcera Anně Rudolfové, provdané Růklové. Pan Eduard Rudolf byl lesním správcem a pracoval na panství pana hraběte Auersperga.

Otec Marie Mrkvičkové pocházel ze sklářského rodu Růklů, který

přišel do Horního Bradla v 60. letech 19. století. Rodina se stala pro Horní Bradlo velice významnou, neboť nejen že vybudovala prosperující sklárnu, ale podílela se na rozkvětu obce. Vystavěla v místě kapli zasvěcenou Nanebevzetí Panny Marie, která se stala současně rodinnou hrobkou. Podílela se na výstavbě místní školy, založila tělovýchovný spolek Sokol, postavila požární zbrojnicu a vybavila ji zařízením, zvelebila hospodu a přistavěla divadelní sál a jiné a jiné... Otec Marie Mrkvičkové, Jan Růkl, pracoval jako soudce v Chrudimi.

Do rodiny se narodilo postupně 7 dětí, 5 dcer a 2 synové, dospělosti se dožilo jen 5 dětí, 2 holčičky zemřely jako malé. Rodina byla katolického vyznání, do vínku se jí dostala podnikavost, tvořivost, odvaha, pracovitost, schopnost realizovat vize a hledat nové cesty.

Následně budu mluvit o paní Mrkvičkové jako o babičce, ale sestry a bratři ji oslovovali domácky „Mimča“. Babička prožila šťastné a bohaté dětství v Bradle a ve Slavicích. Rodina žila ve velkém patrovém domě se služebnictvem,

autem a motorovým člunem na přehradě Seč, leč v přísném náboženském rytmu, kdy se jezdilo a později chodilo každou neděli na mši do kostela svaté Anny do Modletína.

S příchodem 2. světové války šťastné roky skončily. Střední školu absolvovala na choťebořském gymnáziu. Byla nadaná a úspěšná studentka, přála si studovat medicínu, ale pro její „buržoazní“ původ jí to nebylo v 50. letech dovoleno. Její otec, soudce, musel nastoupit jako dělník do cementárny v Práchevicih... a rodině byl veškerý majetek, polnosti, les, sklárna, penzion, dům, zestátněn.

Babička nastoupila do zaměstnání do cukrovaru ve Slatiňanech. Tam se také seznámila se svým budoucím manželem Jiřím Mrkvičkou, který pracoval jako dětský psycholog v nemocnici v Pardubicích, pozdějším autorem publikace „Knižka o radosti“ a jiných titulů. Úspěšně vystudovala dálkově střední školu potravinářskou v Praze a později vedla chemickou laboratoř ve velkém cukrovaru v Hrochově Týnci. Babička byla velmi přesná, logická, nadaná na přírodní vědy, technik, její manžel humanitně vzdělaný člověk.

Babička se vdávala v Horním Bradle v kapli, narodili se jí 2 synové, Jiří v roce 1955 a Vít v roce 1957. Rodina žila nejdříve ve starém domě v areálu cukrovaru ve Slatiňanech, později, když byl cukrovar zrušen, tak se rodina přestěhovala do Chrudimi. Babička chodila pravidelně v neděli na bohoslužby. Buď do Modletína nebo do Chrudimi.

Dalo by se tvrdit, že byla vášnivou motoristkou, ráda jezdila autem, o auto se starala a také jím ráda vozila svou rodinu a přátele. Až do vysokého věku jezdila

pokračování ze str. 2

den co den na bohoslužby a vozila své přítelkyně.

Jako nejstarší dcera byla velice starostlivá, jezdila za svými rodiči do Bradla, zajímala se o rodiny svých sester a bratrů, věděla, kdo kdy má narozeniny a svátek, promoci, organizovala křtiny vnoučat, doprovázela příbuzné na cestě poslední, stmelovala širokou rodinu jak ze strany otce, tak ze strany matky. Příbuzní se sjížděli do Horního Bradla, do vilky, kde žili její rodiče. Uměla vyprávět až neuvěřitelné rodinné historie a znala rodokmen rodiny...

Později, když se synové oženili a stala se babičkou, (měla 3 vnuky a 3 vnučky), její pozornost se stáhla na vnoučata. S manželem koupila chaloupku v Proseči u Skutče a trávil tam letní dny, chodilo se na plovárnu, na houby a do Toulcovových maštálí...

Po smrti manžela babička nacházela milou a vzácnou společnost mezi farníky v Chrudimi, s nimiž navázala přátelské vztahy a vazby. Navštěvovala své nemocné či nemohoucí přítelkyně a žila službou druhým. Byla rovněž emancipovaná a snažila se být i nezávislá.

Také by se dalo říci, že babičku provázela životem Panna Marie. Jednak byla

pokřtěná Marie, v Horním Bradle je kaple zasvěcená Panně Marii, v Chrudimi je též kostel zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie, svátek držela 8. prosince na Svátek Neposkvrněného početí Panny Marie, pravidelně se modlila růženec, později si s přítelkyněmi mezi sebou předávaly týden po týdnu oltářík s vyobrazením Panny Marie a modlila se k němu.

Celý její život byl provázen modlitbou. Dost možná, že si to rodina nejdříve tolik neuvědomovala, ale na sklonku jejího života se modlitba stala její stálou součástí. Babička se snažila své syny, snachy, vnuky a vnučky vést ve víře. Každý si mohl z babičky vzít příklad. Na někoho její příklad působil více, na někoho méně, to už bylo na každém. V tomto ohledu byl její výchovný vliv významný, hluboký a trvalý.

Také by se dalo říct, že hluboká víra, která byla celé rodině Růklově vlastní, dokázala její početné členy vést v dobách, kdy jim politická situace nepřála a oni o vše přišli. Byli to však lidé velice inteligentní, nadaní, schopní a pracovití, kteří se i přes nepřízeň osudu nezlomili a žili život rovný, čestný, obdařený milostí Boží...

Jiří Mrkvička a Markéta Mrkvičková

Rozhovor s panem Richardem Mráčkem

Privítáme nového člena farnosti, který měl být na Bílou sobotu pokřtěn, ale v současné situaci s koronavirem musí být jeho křest odložen na dobu, kdy se otevřou kostely k pravidelným bohoslužbám.

1. Nevíme, jestli jste Chrudimák. Můžete se nám představit a trochu nás provést cestou, která vedla do Chrudimi?

Letos o Velikonocích mně bude 56 let. Již deset let jsem Chrudimák. Přestěho-

val jsem se z Prahy za svojí ženou Ivetou. Líbí se mi tady, hlavně ten klid malého města.

2. Jaké jsou kořeny rodiny, ze které pocházíte, a jak se odrazil charakter a vliv toho prostředí ve Vašem dospělém životě?

Vyrůstal jsem v dělnické rodině. Děda byl proletář a z toho se vše odvíjelo. O víře se nikdy nemluvalo. Jinak jsem měl dětství velmi hezké i díky dědovi a babičce.

pokračování na str. 4

Rozhovor s panem Richardem Mráčkem - pokračování ze str. 3

Pan R. Mráček s dcerami Veronikou a Hankou

3. Kudy se ubíral Váš život, než jste se otevřel Bohu?

Žil jsem rozhodně ne v souladu s vírou. Vyučil jsem se jako zámečnick. Brzy jsem se oženil.

4. Kdy jste začal navštěvovat bohoslužby? Co bylo tím hlavním impulsem, že jste se rozhodl přijmout Ježíše Krista?

Před pěti roky moje starší dcera odešla do kláštera k řádu trapistek v Poličanech. Nechápal jsem, proč to udělala, já jí k víře nevedl a pokřtěná byla vlastně jen asi dva roky před tím, než se rozhodla pro tak zásadní krok. Doufal jsem, že si to rozmyslí, a nechtěl jsem se s tím smířit. Trvalo mi tři roky, než jsem se rozhodl ji navštívit. V roce 2018 jsem se za dcerou rozjel. Byl jsem rozhodnutý pro velmi přísné pokárání, což se mi i podařilo.

Ale zároveň jsem si uvědomil, že je to prostý fakt a nemá cenu již s tím bojovat. Vzal jsem tedy její rozhodnutí na vědomí. Vloni na jaře jsem se opět rozjel do kláštera. To už jsem o TOM (ještě jsem to nedokázal nazvat) dost přemýšlel. Po této jarní návštěvě mě tam začalo něco táhnout. V létě jsem tedy jel zas. A tam to přišlo. Sešlo se v hovorně šest sester i s matkou představenou a bylo z toho velmi hezké setkání. A tam jsem dal slib, aniž bych to já osobně nějak ovlivnil, že se dám pokřtít. A bylo to

venku. Byl to nádherný pocit zjistit, že mě oslovuje náš Pán. Přihlásil jsem se k otci Jiřímu a ten mě velmi laskavě přijal. Po prvním rozhovoru mi bylo jasné, že jsem někdo jiný. Začal jsem s manželkou chodit na bohoslužby a další setkání. Poznal jsem našeho jáhna Pavla, který je mým vzorem. Bude mi dělat kmotra.

5. Jak se připravujete na přijetí křtu?

Ke křtu se připravuji velmi svědomitě. Navštěvuji naše setkání s otcem Jiřím, studuji Bibli, čtu spoustu knih s náboženskou tematikou.

6. Jak postupně pronikáte do farního společenství a jak se mezi námi cítíte?

To je velmi hezká otázka. Jsem člověk společenský a nemám problém se seznamovat. A v naší farnosti jsem našel spoustu přátel. Tolik přátel jsem nikdy neměl. Těším se na každé setkání – pondělní buňka, středeční sezení nad Bibli, příprava na biřmování, na farní kavárnu atd. Na podzim jsem šel se synem na společný výlet na Sněžku. Teď, když je období karantény, tak mi to moc chybí.

7. Jak se díváte na svět okolo nás teď, když cítíte Boží oporu a snažíte se žít podle křesťanského učení?

Je to velmi náročné, ale jenom v tom nejlepším smyslu. Ještě do loňského roku mně nedělalo problém někomu vynadat, být na lidi protivný a nedělat si s ničím starosti. Malé hříchy byly na denním pořádku. Na druhou stranu jako vedoucí pracovník jsem měl starosti a s nimi jsem chodil i spát. Teď je to jiné. Uvědomuji si každou svoji chybičku a prohřešek, tak musím přemýšlet, než něco řeknu nebo udělám. Ale ještě často prosím Pána za odpuštění, vím, že je hodně laskavý a hodně odpustí. A starosti mu také svěřuji, tak mám večer klidnou mysl a usnu, sotva si lehnu.

Děkujeme za upřímné vyprávění, modlíme se, aby Vás na všech dalších cestách vedl Bůh Otec i Syn i Duch EV + KM

Umývání nohou

Milí farníci chrudimští,

srdečně vás všechny zdravím a jsem rád, že mi otec Jiří nabídl, abych se s vámi podělil o nějaké duchovní zamyšlení. Protože již brzy vstoupíme do velikonočního tridua, rád bych se zastavil u obřadu umývání nohou. Čas velikonočního třídenní (latinsky *tridua*) otevírá večerní **Mše na památku Večeře Páně** na Zelený čtvrtek. Z evangelia čteme Janovu třináctou kapitolu, kde se vypráví, jak Ježíš vstal od večeře, odložil svůj šat, přepásal se lněnou zástěrou a začal svým učedníkům umývat nohy. Abychom si více uvědomili, co pro nás Ježíš v tyto dny vykonal, je možné po homilii vykonat obřad umývání nohou. Pojďme se nyní nad tímto obřadem zamyslet a objevit, jaký smysl má pro Jana, který nám jej jako jediný z evangelistů vypráví, a jaký význam může mít i pro nás.

Mytí nohou je klíčem k pochopení Ježíšovy smrti

Na začátku 13. kapitoly Janova evangelia se říká, že Ježíš chtěl – těm, které miloval – projevit lásku až do krajnosti (až do úplného konce). A proto s vědomím, že jej nemůže nic přinutit, ale že mu Otec dal všechno do rukou, vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Učedníci byli zděšení. Vždyť jejich Mistr a Pán se chopil špinavé práce otroků. Učedníci byli zmateni, neboť bylo obvyklé, aby se nohy myly před večeří! A Ježíš jejich rozrušení chápe, dokonce trpělivě odpovídá Petrovi, který se brání nejvíce ze všech: „Jestliže tě

neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Což jinými slovy znamená: „Nebudeš ke mně moci patřit – nebudeš mít účast na mém údělu...“ A Ježíšovým údělem je smrt...

Aby tato smrt byla správně pochopena, ukazuje evangelista Jan její smysl na tom, co jí předchází. Ano, právě na mytí nohou! Tak jako se Ježíš dobrovolně a ničím nenucen zvedne od večeře, tak se dobrovolně – vždyť Otec mu přece dal všechno do rukou – zvedne a nechá se zatknout, odsoudit Pilátem, sám si odnese na Golgotu svůj kříž a zemře ve chvíli, kdy bude všechno naplněno a vykonáno až do krajnosti (do úplného konce). Tak jako Ježíš odloží svrchní šat, tak se stejnou lehkostí odloží svůj život – jako Dobrý Pastýř, který má „moc život dát a má moc ho zase přijmout“ (srov. Jan 10, 18). Když Ježíš odloží svrchní šat, uváže si kolem pasu lněnou zástěru. Když Ježíš odloží na kříži svůj život, bude v hrobě tři dny obvázan lněnými plátny. A tak jako si Ježíš po umytí nohou vezme na sebe své šaty a zaujme místo u stolu, tak při svém vzkříšení zase přijme svůj život a zaujme své místo mezi učedníky. Mimochodem není náhoda, že se s ním někteří z nich setkali právě u stolu a poznali ho při lámání chleba (Lk 24). Z mytí nohou tedy můžeme vyčíst, že Ježíšova smrt není ani náhoda slepého osudu, ani past zřputilých nepřátel, ale dobrovolné sebe-darování toho, kdo miluje ty své až do krajnosti. Stejně tak nás mytí nohou může poučit o tom, že Ježíšovým údělem není jen smrt, ale také život! A tak je to i s těmi, kteří s Ježíšem skrze svůj křest sdílejí jeho „podíl“ – jeho úděl.

pokračování na str. 6

Umývání nohou - pokračování ze str. 5

Na tomto místě zmíním jen jako poznámku pod čarou, že někteří křesťané v prvních staletích možná přijímali nové členy do svých společenství nikoliv křtem, ale právě mytím nohou. Všimli jste si někdy toho, že se v Janově evangeliu mluví o mytí nohou („jestliže tě neumyji... nebudeš...“ Jan 13) stejně jako o křtu („jestliže se kdo nenarodí z vody a Ducha... nebude...“ Jan 3)? Zajímavé, ne?

Mytí nohou je přikázáním lásky

Mytí nohou do dějin vstoupilo pod latinským názvem *mandatum* (přikázání), neboť je často doprovázela antifona převzatá z Janova evangelia: „Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“ Ježíš svým učedníkům, tedy také nám, „přikazuje“ lásku a zároveň nám svým vlastním příkladem ukazuje, kam až má tato láska zajít. Mírou naší lásky je láska bez míry – láska Kristova – láska, která nás zavazuje a „nutí“. Slovy svatého Pavla: „Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden zemřel

za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých.“ (2 Kor 5, 14–15)

Milí farníci, přeji vám, ať velikonoční triduum prožijete jako školu lásky. Vždyť Ježíš sám nám dává příklad, on sám stanoví míru naší lásky a sám za nás svobodně a dobrovolně dává svůj život. Proč? Abychom s ním i my mohli sdílet jeho „podíl“ – úděl těch, kteří v něm slavně zvítězili nad smrtí.

Petr Soukal

Anketa

Odpovědi na anketní otázku - Jak vnímáte a prožíváte dny s koronavirem?

Já pořád jen vařím a pečů. Vždycky si myslím, jak nám to vydrží, a oni všechno snědí...

Také pět dospělých lidí pohromadě se někdy zdá poměrně náročné, i když si uvědomuji, že toto je možná jeden z posledních časů trávených takto intenzivně pospolu – za chvíli „děti“ vylítnou z hnízda a budeme sami...

Na faře je poměrně klid, P. Jiří se zotavuje z nemoci, poměrně hodně se modlíme za naši farnost.

Ing. Petra Pudilová

Anketa - pokračování ze str. 6

Některé věci dostávají jiný rozměr, například termín odevzdání žádostí o dotace na restaurování (31. 3.) se jeví v tuto chvíli jako nepodstatný – tedy už jsem to odeslala, ale myslím, že vše bude jinak a dost věcí se změní... Zda objednávat hortenzie na Velikonoce či nikoli... Jak zajistit mešní víno, když je zavřeno... Využívám tyto dny spíše k úklidům a pořádku ve složkách v počítači, v šanoněch a tak. Zdá se mi, že svět se změní – jako bylo před 11. zářím a po 11. září, tak bude svět před koronavirem a po koronaviru...

Ing. Václav Vykydal

V těchto dnech se necítím moc dobře, nemohu mezi lidi ani do kostela, jak jsem zvyklý. Nemohu přijímat Ježíše Krista. Denně sleduji v sedm hodin ráno na televizi Noe přenos mše svaté vednou Svatým otcem z domu svaté Marty.

Těším se na nedělní bohoslužbu přenášenou ČT 2. Zatím se mi nepodařilo spojit se s farností při přenosu bohoslužby z naší kaple na faře. Doufám, že mi to pomůže syn naladit a budu mít další kontakt s naším společenstvím.

Marek Halámka

Jako věřící si musím klást otázku, zda je náhodné, že tato pandemie dorazila

do Čech zároveň s postní dobou. Nechce nám tím náhodou Bůh něco sdělit? Možná bychom se měli zamyslet nad základním kamenem křesťanství, kterým je láska k bližním. Vždyť nám zdravým tyto těžké dny dávají mnoho možností, jak projevit solidaritu s problémy druhých – například nezištnou pomocí v podobě modlitby nebo vyrábění tolik potřebných roušek. Pro nemocné pak může tato doba být zkouškou pevnosti jejich víry, kterou je třeba udržovat nejen v časech dobrých, ale především v těch zlých. V mnoha žalmech nám král David ukazuje, že i když je soužen nepřitelem, nepřestává se utíkat k Hospodinu. Následujme jeho příkladu! Já osobně v těchto dnech, kdy se pro mnohá omezení nemohu účastnit bohoslužeb, objevuji jiné cesty spojování s Bohem. Ať už prostřednictvím duchovního svatého přijímání nebo skrze Písmo. Pevně věřím, že toto pro nás všechny náročné období nám v důsledku více dá, než vezme.

Matylda Benoniová

Já jsem tuto nemoc přijala jako zkoušku a přiblížení se k Pánu Ježíši.

Je postní doba a najednou nic moc nikam nemůžeme. Jsou zavřená divadla, nekonzertuje se. Řekla bych, že jsme k sobě ohleduplnější, navzájem si pomáháme, a o to asi jde.

Anketa - pokračování ze str. 7

Pán si nás chce přitáhnout na své Svaté Srdce, abychom se milovali, tak jako on miluje nás, abychom byli k sobě ohleduplní a tolerantní.

Teď se modlí celý svět. Každý den Svatý otec slouží mše a žehná Svátostí oltární celému světu.

Děkujeme také otci Jiřímu, že i když nemůžeme přijímat Pána, tak prostřednictvím internetu jsme všichni spojeni. Jeden ovčín, jeden Pastýř.

MUDr. Alena Drahekoupilová

No, to je pro mě těžká otázka – jak na ni odpovědět jen pár větami.

Zatím se v mém pracovním životě toho moc nezměnilo, stále jsem stejně vytížená, jen pracuji v nemocnici i v úřadě s rouškou na obličejích a se snahou o zvýšenou hygienu.

V osobním životě se mě více dotýká omezení kontaktu se synem a jeho rodinou, kteří žijí v Bruselu. Ještě že existují ty sociální sítě, které nám umožní si

s vnučaty popovídat, zazpívat i zatančovat (třeba kolo-kolo mlýnský. . .). A péče o devadesátiletého tchána se taky trochu zkomplikovala.

Kdyby neexistovala media s tak všudypřítomnými děsivými zprávami, tak by snad i celá společnost přijímala realitu pokojněji. Tím nechci situaci zlehčovat, je to, a hlavně bude velmi těžké období. Někdo označuje už tuto dobu jako katastrofu přecházející v krizi...

Ale já to v tuto chvíli tak nevnímám, myslím, že bychom měli přijímat realitu s pokorou, musíme jít v životě dál, vnímat krásu, pestrost života, přírody. Být vděčný za pěkné vztahy v rodině, mezi přáteli, v zaměstnání. Uvědomit si jaké máme krásné společenství v naší farnosti. A pokračovat v normálním životě, třeba v jiných podmínkách.

Nevíme, kam to všechno povede, něco to společnosti řekne, ukáže!? Ale nyní v postní době je to pro nás šance – příležitost se zamyslet, něco si přečíst, poslechnout, jít hlouběji ve svém životě.

Důležitá je pro nás víra, láska a naděje. Věříme, že Bůh je s námi stále, je v nás – v radostech, ale i v nejtěžších chvílích. „Nakonec všechno skončí dobře! Ježíš vstal z mrtvých!“ těmito slovy mě pozvubil Ladislav Heryán.

Kéž nám Pán pomůže, abychom byli otevření, empatičtí k ostatním a vyzářovali do okolí něco pozitivního!

MUDr. Viliam Kopecký

Domnívám se, že nastalo období testování (nebo prověrek či zkoušek). Jak na tom vlastně jsme po duchovní stránce. Jsme konfrontováni s otázkami, které se dotýkají nás jednotlivě a každý si je zodpovídá sám za sebe.

Jaká je má důvěra k Bohu?

Dokážu mu důvěřovat, i když jsem ohrožen?

Co všechno podnikám na ochranu svého zdraví a co na záchranu své duše?

Jsem schopen pomoci svému bližnímu a být při tom sám ohrožen?

Co asi prožívali ti, kdo se odhodlali jít pomáhat nakaženým leprou, morem...?

Mám strach?

Bojím se smrti?

Na čem mi nejvíce záleží v tomto světě?
Co nechci opustit, pustit?

Usínám v klidu nebo mě pronásledují obavy, úzkosti?

V každém případě svět po koronaviru bude zásadně jiný než před koronavirem.

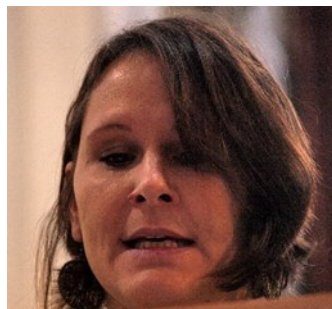
Bylo by krásné, kdyby i lidská nitra doznala proměnu.

Mnohdy podléháme mediální kampani a ani si nejsme vědomi toho, čími otroky se stáváme. Proč nejsme zděšení tím, že v této sezóně u nás proběhla chřipková epidemie, která těžce postihla 250 spoluobčanů vyžadujících léčení na jednotkách intenzivní péče a při které 50 lidí zemřelo?

Národ paralyzovaný strachem.

Proč Bůh dopouští tuto situaci? Má snad zalíbení v našem strádání? Nebo jakožto milující Otec nám nabízí něco velmi prospěšného? Jsme schopni tuto příležitost využít.

Připadá mi také, že pod vlivem mediálních masáží již coronavirus nechápeme jako něco hmotného, ale přiřazujeme mu skoro magické či nadpřirozené schopnosti a moc, kterou ovládá naši mysl.

Mgr. Soňa Vtípilová

I pro mě, stejně jako pro ostatní, je současný stav konfrontací s mnoha novými (nebo známými, ale hlouběji prožívanými) podněty. Je obtížné to vystihnout, prožívám určitý zmatek a hledám mnoho odpovědí. Vedle vnějších záležitostí,

pokračování na str. 10

Anketa - pokračování ze str. 9

kteří nejsou pro naši rodinu nijak zvlášť náročné, jsou tu ty, které se odehrávají v nitru. Mně nová situace v intenzivnější síle postavila před oči poznání, jak je má láska sebestředná, připravenost službě pomalá, soucit tak necitlivý, duchovní život povrchní, má odevzdanost Bohu neochotná.

Postupně se snažím ptát, co mi tento čas nabízí dobrého. Snažím se odřezávat od formálního prožívání své víry a najít Boha ve svém srdci. Snažím se hledat skutečnou svobodu, učit se nelpět na sobě, svých představách, a smířovat se s tím, že i mí nejmilovanější vedle mě nebudou navždycky, že nastane čas, kdy je budu muset „pustit“. Jinak se dívám na fakt, že jednou spočinu před Boží tváří a ptám se, jak obstojí můj život...

Také víc myslím na předky, kteří byli daleko více stavěni před realitu smrti, neschopnosti boje s nemocemi, závislostí jeden na druhém, novým pohledem vnímám našeho chrudimského Svatého Salvátora. Povzbuzuje mě vědomí propojení se všemi lidmi na celém světě. Když vidím prázdné ulice New Yorku, nákapní horečku v Indii nebo manželku Toma Hankse v karanténě, cítím se propojena s lidmi, kteří jsou z jiné sociální třídy, z jiného konce světa.

Ing. Tereza Gerhartová

Dobry den,
po začátečních rozporuplných pocitech si žijeme v tuto chvíli krásně. Vůbec by nás nenapadlo, že se nám takto radikálně změní náplň dne. Vzhledem k tomu, že naše rodina prochází pubertálním obdobím a také že je omezena ve svých náročných každodenních sportovních aktivitách, jsme z takto intenzivního soužití měli trochu strach. Ale zbytečně. Je to opravdu příjemné a potřebné přibrzdění hektického života. Naše rodina a určitě spousta jiných, nakonec i naše společnost, to nezbytně potřebovala. Je čas spolu mluvit a opravdu spolu doslova „žít“. V neposlední řadě (spíše v první řadě) je čas i důvod se neustále obracet k Bohu. Jsme šťastni, že se máme na koho obracet, protože nás popravdě chvílemi strach přepadá. Strach o nás, o naše blízké, o budoucnost. Ale máme Otce, který se o nás postará. Důvěřujeme a děkujeme za procitnutí.

S pozdravem Gerhartovi

P. S. Kdybyste věděli o někom, že něco potřebuje, jsme k dispozici. Připadáme si nevyužití.

Dopis z Říma od P. Vojtěcha Novotného

Hezké odpoledne,
zkusil jsem sepsat krátkou odpověď, jak „dny s koronavirem“ prožíváme v Itálii. Snad to nebude moc dlouhé: Spolu se všemi kněžími a bohoslovci jsme zůstali v Římě. Všichni jsme díky Bohu zdraví a nic nám neschází. Život probíhá za zavřenými dveřmi naší koleje a krásné zahrady, kterou teď zvlášť oceníme

k procházkám, relaxaci či sportování. Skoro vše ale probíhá jako předtím – jen místo do školních lavic usedáme k počítačům, přes které sledujeme výuku. Každé odpoledne jsme zavedli tříhodinovou adoraci. Zatímco vy v těchto dnech pociťujete, jak vám chybí mše svaté, my bohoslužby každý den můžeme slavit a v plném proudu se chystáme na slavení Velikonoc. Na svátky jsme se měli rozjet do svých domovů, místo toho je, dá-li Pán, prožijeme společně jako komunita. Žehnám Vám všem z Říma. Myslím, že si lidé rádi přečtou Salvátor, byť by byl jen na internetových stránkách a netiskl se hromadně.

Přeji požehnané dny. Vojta

Společenský večer farnosti 2020

můžeme zavzpomínat na únorový společenský večer, který byl mimo jiné naplněn množstvím setkání se známými i méně známými lidmi, se kterými se člověk pouze letmo vídává v kostele na mši svaté.

Když jsem byl před časem osloven otcem Jiřím, abych s manželkou napsal do tohoto občasníku jakousi reflexi Společenského večera farnosti, tak se nám epidemie koronaviru na našem území teprve rozjížděla. A když ji nyní píše, tak zde již máme vládou vyhlášenou karanténu pro celé Česko, kdy se s nikým nemáme stýkat a většinu času máme trávit ve svých příbytcích. O to více tedy nyní

Na úvod bych chtěl zmínit, že jsme se s manželkou tohoto Společenského večera zúčastnili vůbec poprvé. A také poprvé od naší svatby před rokem a půl jsme

Společenský večer farnosti 2020

pokračování ze str. 11

si na něm mohli i zatančit. Vstupenky jsme si zajistili s velkým štěstím, neboť již druhý den po otevření rezervačního systému byla téměř všechna místa již zamluvena. O to více nás potěšilo, že i přes prvotní zaváhání na nás ještě dvě místa u stolu zbyla. A to u stolu, kde byl také zapsán otec Jiří. Zvláště já jsem v tom spatřoval možnost, že nebudeme muset tolik tančit a využijeme toho spíše k popovídání s naším milým panem farářem. Bohužel otec Jiří z důvodu nemoci nedorazil, takže bylo o to více prostoru k tanci. Ale jak jsem později zjistil, tak mé prvotní obavy z tance byly poměrně zbytečné. Skvělá hudba v podání kapely

z Poličky hrála po celý večer i série skladeb, na které jsem mohl použít i ten můj univerzální styl tance, se kterým jsem si od mládí na všech akcích tohoto charakteru vždy vystačil. A jelikož manželka je velmi tolerantní žena, tak mi odpustila, že jsem se s ní nepouštěl do nějakých polek či valčíků, které zde samozřejmě také nechyběly.

Co se týče celého večera, tak nás s manželkou velice zaujalo vtipné modernování Aleše s Petrem. Působili na nás tak přesvědčivě, že to již museli někdy v životě dělat. Dále musím vyzdvihnout obě předtančení v podání skupin

Pokračování ze str. 12

DOUBLE TAP a PAFATAS, která byla velmi originální. Když jsem si přečetl před Společenským večerem, že na programu budou předtančení v podání našich farníků, tak by mě vůbec nenapadlo, že budou tak profesionálně připravená.

Samostatnou kapitolou byla nesmírně bohatá tombola, kdy téměř každý z účastníků večera si již za pár zakoupených losů odnesl něco hodnotného domů. Jen u našeho stolu byl šťastný výherce, kterému se výhry nevešly ani na stůl před sebou.

Na závěr bych chtěl uvést ještě jednu perličku. Kamarádka z Pardubic mi několik dní po tomto Společenském večeru povídala, že má v práci kolegyni, která bydlí ve Stola-

nech shodou okolností vedle restaurace, kde se tato naše akce konala. Kolegyně prý přišla v pondělí do práce a její kamarádce se mezi řečí zmínila o tom, že v sobotu večer byl u nich v obci nějaký ples, který musel být pro nějakou velmi slušnou skupinu lidí. V okolí restaurace nebyly prý po celý večer žádné výtržnosti způsobené lidmi v podroušeném stavu a po půlnoci všichni v naprosté jednotě a v tichosti naskákali do svých automobilů a odjeli.

Shrnuto a podtrženo se jednalo o velmi příjemný a skvěle připravený večer, za který je třeba z celého srdce poděkovat především pořadatelům, ale také všem účastníkům, kteří přispěli k přátelské atmosféře a kteří tak dobře reprezentovali chrudimskou farnost v obci Stolany.

Josef Sellák

Svatá Korona, patronka před epidemiemi

Je to svěťice, která patří mezi ty dnes už spíše zapomenuté. V době pandemie nového koronaviru je jméno svaté Korony – patronky boje proti epidemiím – opět připomínáno. I díky shodě jmen svěťice a skupiny RNA virů.

Jako velmi mladá se stala manželkou Viktora, římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Viktor se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia nebo Diokleciána. Mladá dívka byla popravena roztrhnutím mezi dvěma palmami. Tento výjimečně krutý způsob poprav v panovníkovi podmínila odpověď dívky, která odmítla obětovat pohanským modlám: „Dali mi jméno Korona a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?“

Ostatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. V roce 997 přinesl císař Otto III. relikvie sv. Korony do Cách a v 14. století je císař Karel IV. nechal umístit do chrámu sv. Víta v Praze.

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této svěťice v Bavorsku, České republice a Dolním Rakousku. Korona je uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepříznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře. Katolická církev vzpomíná na sv. Koronu 14. května. Doufejme, že do toho dne bude zažehnána veškerá hrozba současného koronaviru.

Petra Pudilová

Slavení Velikonoc v naší farnosti

1. Svátost smíření před Velikonoci

S ohledem na protiepidemická opatření není možné nabídnout příležitost ke svátosti smíření tak, jak bylo zvykem. V době otevření kostela však je možné se vyzpovídat za dodržení všech hygienických opatření, to znamená: rouška, odstup dva metry. Z důvodů obezřetnosti budeme svátost smíření slavit v kapli Panny Marie Bolestné. Tuto příležitost ať využije pouze ten, kdo cítí naléhavou potřebu svaté zpovědi. Jinak doporučuji udělat si malou osobní kající modlitbu se vzbuzením dokonalé lítosti doma a ke svátosti smíření přistoupit, až nastane normální stav. V ojedinělých případech je možné domluvit slavení svátosti smíření individuálně.

Naléhavě vás prosím, abyste v případě respiračních či jiných zdravotních potíží (kašel, rýma, zvýšená teplota) do kostela v žádném případě nechoдили.

2. Slavení bohoslužeb

Květná neděle – mše svatá bude přenášena v 8:30 hodin z farní kaple (www.farnost-chrudim.cz).

Zelený čtvrtek – mše svatá na památku Večeře Páně bude přenášena v 18 hodin z farní kaple.

Velký pátek – farní kostel bude otevřen za dodržení všech hygienických opatření od 15 do 17 hodin. Sváté přijímání nebudeme dnes podávat ani nebude přenášena žádná bohoslužba. Doporučuji pomodlit se křížovou cestu nebo si přečíst Janovy pašije nebo zkuste najít v blízkosti vašeho obydlí kříž a k němu putujte, abyste ho neokázale, ale upřímně uctili.

Bílá sobota - farní kostel bude otevřen za dodržení všech hygienických opatření od 15 do 17 hodin. Boží hrob zůstane uzavřen. Velikonoční vigílii nebudeme slavit v plném rozsahu, ale od 20 hodin budeme přenášet z farní kaple bohoslužbu slova, při které požehnáme velikonoční svíci.

Boží hod velikonoční - mše svatá bude přenášena v 8:30 hodin z farní kaple. Farní kostel bude otevřen od 15 do 17 hodin.

Žehnání pokrmů na Boží hod je možné uskutečnit v rodině následujícím způsobem:

Žehnací modlitbu pronáší zpravidla otec rodiny, úryvek z Písma může číst někdo jiný. Žehnací modlitbu neprovází ani znamení kříže, ani kropení svěcenou vodou.

Úryvek z Písma pro žehnání pokrmů na výběr: Gn 1,27–31a; Gn 9,1–3, Lk 11,9–13

Žehnací modlitba pro požehnání pokrmů:

Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože,
ty všechno naplňuješ svým požehnaním;
shlédni na nás, když dnes o slavnosti
zmrtvýchvstání tvého Syna
děkujeme za tvé dary,
které mají sloužit k uchování
našeho pozemského života,
a uč nás přijímat je z tvých rukou tak,
aby všechno směřovalo k tvé oslavě.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Změny s ohledem na vývoj situace vyhrazeny. Pro další informace sledujte www.farnost-chrudim.cz.

Chrudim, 31. 3. 2020, P. Jiří Heblt

Modlitba na Květnou neděli

Bože, daruj mi dnes důvěru

Milosrdný Bože, dnešního dne tvůj Syn Ježíš Kristus vstoupil do Svatého města.
Lidé ho nadšeně vítali.

Vstoupil jako král pokoje. A přece tímto dnem začínají jeho pašije.

V tomto městě, do něhož vjel na oslíku za všeobecného jásotu, musel o několik dní později projít cestou utrpení, která ho vedla davem senzacechtivých zevlounů až na kříž.

Dnes jsme mu provolávali slávu se zelenými ratolestmi v ruce:
„Hosana Davidovu Synu!“

Hned poté jsme naslouchali pašijovému příběhu. Ježíš se vydal utrpení.

Jako král prošel utrpením, které mu připravili lidé.

Bože, daruj mi důvěru, že přes všechno utrpení, které mě potkává,
mi nebude upřena má královská důstojnost.

Dej, ať jdu cestou utrpení spolu s tvým Synem. Jen tak mě utrpení neovládne,
ale po Ježíšově boku jím dokážu projít se vztyčenou hlavou a v důvěře,
že mě čeká vzkříšení.

Upraveno podle knihy od Anselma Grüna Moje modlitební kniha, kterou vydalo KNA

Uzávěrka příštího čísla farního občasníku je 7. 6. 2020. Své příspěvky můžete zasílat na adresu kajmar@chrudim.cz. Salvátor č. 55 vyjde 21. 6. 2020.

Salvátor č. 54, Duben 2020

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800